

ἀποτελέσματα ὁμως ἐκ τῆς τοιαύτης κακῆς λιπάνσεως εἶναι γνωστά. Τὰ σταφύλια δὲν ὠριμάζουσι, γίνονται ὕδαρῆ, αἱ ράγες χονδραὶ καὶ ἀνομοιόμορφοι καὶ ὑπόκεινται εὐκόλως εἰς διαφόρους ἀσθενείας καὶ κυρίως τὸ σάπισμα. Τούναντιον τὸ φωσφόρον καὶ τὸ κάλι ἐνεργοῦν μὲν ἀθροῦς ἀλλὰ σταθερῶς καὶ ὠφελίμως ἐξασφαλίζοντα ὠριμον, γλυκύν καὶ γερὸν καρπὸν.

Ἡ ὑπερβολικὴ καὶ ἀντικανονικὴ αὐτὴ λιπανσις πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ἔχει κάποιαν ἐπίδρασιν καὶ ἐπὶ τῆς αὐξήσεως τῶν ἐγγιγάρτων ραγῶν, συμφώνως μὲ τελευταίαν ἔρευναν τοῦ Γεωπόνου ΑΣΟ κ. Γ. Παπαφίτισῶρον δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸ ὑπ' ἄριθ. 27—28 τεύχος τοῦ Σταφιδικοῦ Δελτίου μηνὸς Μαΐου—Ἰουνίου 1958 «Ἡ ἀπυρηνία τῆς σταφύλου».

Παράλληλα μὲ τὴν κακὴν λιπανσιν, ἐξ ἴσου σοβαρὰ ἐμφανίζεται ἡ ἀμέλεια τῶν παραγωγῶν εἰς τὸ ζήτημα τῆς καταπολεμήσεως τῶν διαφόρων ἀσθενειῶν καὶ κυρίως τοῦ περονόσπορου, εἰς τὸν ὅποιον πολλὰ προσφέρει κάθε χρόνο ἡ παραγωγή ὄχι μόνον σὲ ποσότητα ἀλλὰ καὶ σὲ ποιότητα. Πολλὲς φορές τὸν Αὔγουστον κατὰ τὴν περίοδον τῆς ὠριμάνσεως παριστάμεθα μάρτυρες ἐνὸς φαινομένου, τοῦ ραπίσματος τῶν σταφυλῶν, τὸ ὅποιον ράπισμα κατὰ παρατηρήσεις τοῦ Ἰνστιτούτου ΑΣΟ Πύργου ὀφείλεται εἰς περονόσπορον.

Ὁ περονόσπορος εἶναι μίαν κακὴν καὶ ὑπουλὴν ἀσθένεια πού δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ κανεὶς ὅτε ἐμφανίζεται. Ἐκεῖνο πού θὰ πρέπει νὰ προσέξωμεν εἶναι τὰ ραντίσματα νὰ γίνωνται κανονικὰ καὶ εἰς τὴν κατάλληλον ἐποχὴν, ἄλλως τε κινδυνεύουν νὰ μείνουν ἀνεῦ ἀποτελέσματος, τοσοῦτω μᾶλλον καθ' ὅσον ὁ χαρακτὴρ τῶν εἶναι προληπτικός.

Τὰ ζητήματα αὐτά, τόσοσιν τῆς

κανονικῆς λιπάνσεως ὅσον καὶ τῆς καταπολεμήσεως τῶν ἀσθενειῶν, θὰ πρέπει ν' ἀντιμετωπισθοῦν μὲ τὴν δέουσαν σοβαρότητα ἐκ μέρους τοῦ ΑΣΟ καὶ ν' ἀναληφθῇ διὰ τῶν Γεωπόνων του ἡ μὲ κάθε μέσον διαπαιδαγωγῆσις καὶ διαφώτισις τῶν παραγωγῶν.

Μετὰ τὴν ἐξασφάλισιν ἐνὸς ὑγιούς καὶ ὠριμου σταφυλιοῦ ἐρχόμεθα εἰς τὸ στάδιον τῆς ἀποξηράνσεως εἰς τὸ ὅποιον ὀποδίδομεν τὴν μεγαλύτεραν σημασίαν εἰς τὴν προσπάθειάν μας διὰ τὴν βελτίωσιν τῆς ποιότητος. Ὅλα τὰ ζητήματα τὰ ἀναγόμενα εἰς τὴν καθαρότητα, ἐμφάνισιν καὶ τὴν διατήρησιν τοῦ προϊόντος ἐξαρτῶνται ἀπὸ μίαν καλὴν καὶ πλήρη ἀποξηράνσιν. Οἱ τρόποι ἀποξηράνσεως οἱ χρησιμοποιούμενοι μέχρι σήμερον εἶναι τρεῖς :

1) Ἡ ἀποξηράνσις ὑπὸ σκιάν εἶτε ἐπὶ τοῦ κλήματος εἶτε ὑπὸ ὑπόστεγα. 2) Ἡ ἐπὶ χάρτου ἐν τοῖς ἀλωνίοις, καὶ 3) Ἡ ἀπ' εὐθείας ἐπὶ κοινῶν ἀλωνίων. Ὁ ἐπικρατέστερος τρόπος εἶναι ὁ τρίτος λόγῳ τῆς εὐκολίας τὴν ὅποιαν παρουσιάζει καὶ λόγῳ τῆς συνηθείας πού ἔχει ἐπικρατήσῃ ἀπὸ παλαιόθεν.

Ἐμεῖς φρονοῦμεν ὅτι ὁ τρόπος αὐτὸς τῆς ἀποξηράνσεως πρέπει νὰ λήψῃ ἅπασιν διὰ παντὸς διότι εἶναι καταστρεπτικός διὰ τὴν ποιότητα. Εἶναι ἐγκληματικὸν νὰ συνεχίζωμεν καὶ σήμερα ἀκόμη τὸν παμπάλαιον αὐτὸν τρόπον τῆς ἀποξηράνσεως διὰ τοῦ ἀπλώματος τῶν σταφυλῶν ἐπὶ κοινῶν ἀλωνίων, ὅπου ἀναπόφευκτα ὁ σταφίπος ἀναμιγνύεται μὲ χρώματα, χάλικας καὶ διαφόρους ἄλλας ξένας ὕλας, ἐξ αἰτίας τῶν ὁποίων τόσα παράπονα ἔχουν προκληθῆ κατ' ἐπανάληψιν στὶς ἀγορὰς τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ὀμιλῶμεν διὰ καθαρότητα καὶ δι' ἔλλειψιν χάλικων ὅταν ἐξακολουθῶμεν ν'